

GÁBORÉLET

2023 JANUÁR

- 
- ❖ Felleptünk az
Operettszínházban
- ❖ Sztárinterjú Kalocsai Zsuzsa
operettprimadonnával
- ❖ Karácsonyi ünnepség

Tartalomjegyzék

2023.....	3
Ifi szemmel.....	4
Régen volt, hogy is volt.....	5
A hónap sztárja: Kalocsai Zsuzsa.....	6
Sarmasági Andrea: Tiétek a színpad.....	8
Korunk ifjú La Manca lovagja.....	9
A hősök köztünk járnak.....	10
Téli szünet Erdélyben.....	11
A hónap könyve.....	13
Az én sportom.....	14
Ti mondtátok.....	15
Életképek.....	16

Gáborélet iskolai folyóirat

2022/23 (X. évfolyam, 92.szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Csortán Dorottya 7.a, Németi Vilmos 6.c, Radák Sára 7.a, Szigeti Raul 7.a,
Galambos Anna 8.a

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: <https://gaboriskola.edu.hu/>

facebook oldalunk: <https://www.facebook.com/kispestigaboraron/?ref=settings>

2023...



Kedves Gyerekek!

Elbúcsúztattuk az óévet, 2022-t. Ki-ki döntse el maga, hogy jó volt-e vagy kevésbé, de akárhogy is történt, 2023-ban a még jobbra kell törekednünk. Ilyenkor szoktunk újévi fogadalmakat tenni, amire nem érdemes legyinteni, hiszen – ahogyan ti is megfogalmaztatok néhány etika órán - ilyenkor beismerjük hibáinkat, amelyen változtatni szeretnénk. A fogadalommal pedig a jóra törekszünk, ezt az igyekezetet pedig meg kell becsülni! A Gáborélet idej első száma azonban még inkább a tavalyi év decemberi eseményeit dolgozza fel, így például az iskolai karácsonyt vagy egyik diákunk Erdélyben töltött téli szünetének vidám pillanatait. Év vége felé egy igen sikeres projektben vett részt iskolánk. A Budapesti Operettszínház „Tiétek a színpad! Keressük napjaink La Mancha lovagját!” című versenyén szerepeltünk az egész 6. évfolyammal. Iskolánkban három csapat indult, ebből a 6. c osztály döntőbe jutott, ahol Németi Vilmos kapta meg a „Korunk ifjú La Mancha lovagja” címet. Az ő írását is olvashatjátok erről, valamint a projektünk fő felelőse és felkészítő tanára, Sarmasági Andi néni is írt róla. Idei első sztárinterjúnk pedig a döntős csapat mentorával, az operetténekes primadonnával, Kalocsai Zsuzsával készült, de fotókat is láthattok az eseményről az Életképekben. Egy másik színészpálántánkat pedig az Aranybulla című sorozatban láthattuk, vele is készítettünk interjút. Természetesen olvashatóak megszokott rovataink is, mint az „Ifi szemmel”, amely még a sulibuli emlékeit idézi meg, a „Régen volt, hogy is volt”, „A hónap könyve”, „Az én sportom”, a vicces „Ti mondtátok”, is. Nekünk pedig nincs más dolgunk, mint eláruljuk a mi újévi fogadalmunkat: 2023-ban is végig, kitartóan, színvonalasan próbálunk szórakoztatni benneteket a Gáborélet havi számaiban. Nektek pedig kívánunk sikeres, eredményes és boldog új évet!

Erdős Levente

Ifi szemmel



- Magyar Lili

A sulibuli már diákként is bekapta magát a szívembe, mivel mindig is szerettem a feladatokat kisebb csoportokban megoldani, a maketten kreatívkodni és az előadást lebonyolítani. Nem csak a tanulóknak van sok szorgos munkájuk a feladatok kitöltésébe, hanem nekünk, ifiknek is a programok megszervezésébe és lebonyolításába. Ebben az évben a Nádasdy épületben tevékenykedtem, ugyanis ott kevesebb ifi tudott besegíteni a diákok igazgatásába. Mivel a Fő utcába jártam iskolába, ezért nem ismertem, hogy melyik terem hol található, ezért a napom egy gyors körbevezetéssel indult. Ez után átbeszéltük, hogy ki melyik osztályhoz fog kerülni, és hogy ez a nap milyen menettel fog lezajlani. A 2.a-sok hihetetlen csendben és fegyelemmel fogadtak minket, már kíváncsian várták, hogy kioszthassuk számukra az aznapi teendőiket. Idővel a munka örömeiben néha eluralkodott rajtuk a hangzavar, de hát ez várható volt. Mire a szünetre került a sor, nagyon sok kis gyerkőccel össze tudtam barátkozni, páran ki sem akartak engedni a tanteremből, mert azt akarták, hogy maradjak még velük játszani és beszélgetni. Összességében mindenki nagyon szépen dolgozott, ezáltal minden időben el tudott készülni. Az előadások megnézése után megtanítottak arra, hogy hogyan ellenőrizsem le a leadott munkákat. Miután minden kötelességgel készen voltam, hazamentem egy rövid időre enni és rendbe szedni magam. A nap az elmaradhatatlan diszkóval folytatódott, tökéletes napzárás, hiszen ott ki tudtam tombolni magam. Végül rengeteg csodás emlékekkel térhettem haza, egyben izgatottan várva a következő programot, hogy újra találkozhatok a tanítványokkal.

Régen volt, hogy is volt...

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal Kovács Nikolett, a Fő utcai épület egykori diákja mesélt nekünk.

Mikor jártál ide, és ki volt az osztályfőnököd?

2000 szeptemberétől jártam ebbe az iskolába, a Fő utcai épületbe, Tilda néni osztályába (csak alsó tagozatban voltam az iskola tanulója).

Mennyiben volt más akkoriban az iskola és a tanulás?

Most nem tudom, milyen az iskola épülete, alsó tagozatos koromban „klasszikus” iskola volt. A tanító nénik - Tilda néni és Ági néni (Katonkáné Som Ágnes) - szigorúak, de nagyon kedvesek, gyermekközpontúak voltak. A szigornak és következetességnek köszönhetem, hogy Tilda néni (magyartanárom) elindított azon a „humán” úton, ami tanulmányaim során végig kísért, és a munkámban is folyamatosan jelen van. Bölcsész végzettségemnek köszönhetően kommunikációs munkakörben dolgozom.

Milyen – ma már különlegesnek mondható - események voltak akkoriban az iskolában?

Mivel én csak alsó tagozatban jártam az iskolába, engem a helyesírás, magyar korrepetálás/szakkör érdekelt, azon kívül a farsangok, sulibulik voltak emlékeztetések számomra!

Mely tanáraidra emlékszel vissza szívesen?

Négy évig Tilda néni volt az osztályfőnököm, aki megerősítette bennem az otthonról hozott irodalomhoz, könyvekhez való kötődésemet!

Miért szerettél ide járni?

Nagyon jó osztályba jártam, kedveltem az osztálytársaimat.



A hónap sztárja:

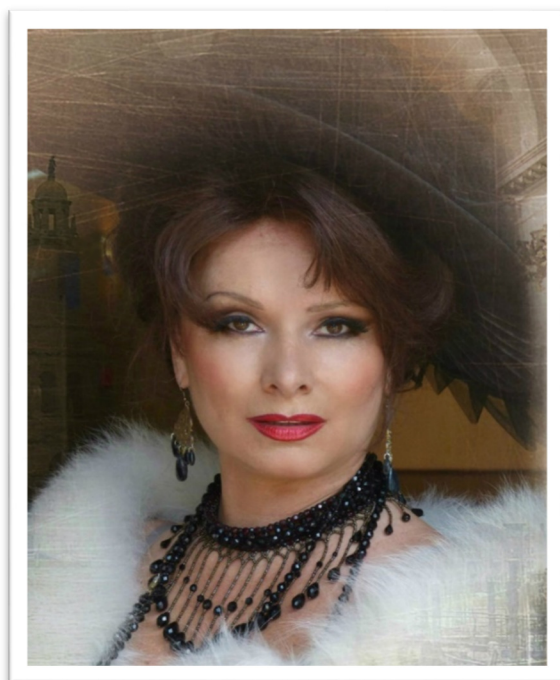
Kalocsai Zsuzsa

A hatodik évfolyamosok beneveztek a Tiétek a színpad című színházi versenyre, amelyben az egyik csapat mentora Kalocsai Zsuzsa Jászai Mari-díjas operettprimadonna, színésznő, énekesnő, érdemes művész volt az Operettszínházból. A művésznő rengeteg híres szerepet játszott már, és számtalan díjat kapott, kétszer is volt az év operett énekesnője, és megkapta a Magyar Érdemrend tisztikeresztjét is. Iskolánk 6.c osztálya keresve sem találhatott volna jobb mentort nála, rengeteget segített, és természetesen iskolaújságunknak is szívesen nyilatkozott.

Mikor fogalmazódott meg Önben először, hogy operett énekes szeretne lenni?

Viszonylag későn lépett be az életembe az operett. Érettségi után minden iskolámat munka mellett végeztem el, így konzis koromban az operett énekkarába felvételiztem, és a színművészetin külön engedéllyel megtarthattam a munkámat.

Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?



Régész szerettem volna lenni. Óvónőképzőt végeztem. Később oratórium vagy operaénekes szerettem volna lenni.

Melyek voltak a kedvenc tantárgyai általános iskolában?

A kedvenceim a készségtárgyak voltak: ének, rajz, testnevelés és a humán tárgyakhoz vonzódtam inkább. A matematika volt a mumus. Azóta is csodálom azokat az embereket, akik otthonosan mozognak a számok világában. A zene és a szolfézs számomra rögtön világos volt, ám a matek nem, pedig azt mondják, hogy a zene és a matematika rokonok.

Milyen iskolai csínytevései voltak?

Unalmas gyerek lehettem, mert még intőt sem kaptam soha. Szerettem a közösségi életet, és aktívan részt is vettem benne. Egyszer egy iskolai fordított napon én voltam az igazgató, de akkor sem dőlt össze az iskola.

Általános iskolásként sokszor szerepelt iskolai műsorokban? Milyen érzés volt gyerekként a színpadon?

Állandó szereplője voltam az iskolai rendezvényeknek. Mindig készültünk valamivel: prózával, verssel, hegedűvel, énekkel. A versenyek izgalmas kihívást jelentettek, de a legjobban a felkészülési időszakot szerettem. A fellépések előtt persze izgultam, de amikor már a színpadon voltam, mindig biztonságban éreztem magam.

Mikor dőlt el végérvényesen, hogy mindenképp operett énekes lesz?

Akkor dőlt el, hogy operett lesz, amikor az operett kórusából beadtam a jelentkezésemet a színművészeti operett-musical szakára, és elsőre felvettek, bár akkor már megfertőződtem az operett-vírussal a színházban.

Mi volt az eddigi legnagyobb élménye a munkája során?

A legnagyobb élmény? Még minden este az, amikor felléphetek. Az operett

szárnyán bejárhattam a világot, és rengeteg szép élményem volt. Azonban a közönség szeretete a legjobb, amit egy színész érezhet.

Volt-e olyan tanára, akinek sokat köszönhet?

Hogyne! Az első meghatározó tanárom dr. Vakliné Klári néni volt, aki felfedezte, hogy szép hangom van, és biztatott, feladatokat adott és felkészített. Aztán konzervatóriumi mesteremet, Kerényi Miklós Györgyöt említeném, aki elindított a pályán, majd Gencsy Sárka operaénekesnőt, akinek nagyon sokat köszönhetek. A színművészeti tanáraink mind hozzátraktáltak ahhoz, hogy színpadra kerültem. A tanár - növendék kapcsolata ezen a pályán különösen meghatározó.

Mi kell ahhoz, hogy valaki sikeres legyen az életben?

Szorgalom, hogy készen állj a feladatra, amikor jön. Bátorság, hogy megragadd a lehetőséget. Szerencse - abból jó sok és mindig kell - és egy csipetnyi tehetség.

Ha lehetne egy kívánsága, mi lenne az?

Kívánom, hogy az életben is mindig a jó győzzön, úgy, mint a mesékben és az operettekben!



Tavaly tanév végén emailben érkezett egy meghívás az Operettszínházról a La Mancha lovagja című előadásra. Nagyon megörültem a lehetőségnek, mert évekkel ezelőtt nagyon sokat hallgattam az 1972-es musicalt. Különösen tetszett Sophia Loren és Peter O'Toole színészi alakítása, a rendezés és a csodálatos zene. Nem sokkal ezután szintén a levelezésemben olvastam az Operettszínház felhívását a „Tiétek a színpad!” pályázatra. Azonnal regisztráltam, mert mindig arról álmodtam, hogy egyszer igazi színpadon tudunk játszani a gyerekekkel. Sajnos a nyár folyamán teljesen kiment a fejből, hogy októberre készülni kell egy videónak, amivel indulunk a versenyen. Két héttel a leadási határidő előtt felhívtak, hogy várják az anyagunkat. Az idő rövideje miatt villámgyors döntéseket kellett hozni, amiben a gyerekek segítségét kértem. Drámaórán bemutattam a darabot, és azt láttam, hogy mindenki lelkesen fogadta a lehetőséget. A hatodik évfolyamon mindhárom osztályban van drámaórák, és nem szerettem volna egyik osztályt sem kihagyni. Egy hét alatt tudtam megírni az osztályok karakteréhez tervezett forgatókönyveket, és megbeszéltük a szereposztást. A diákok fantasztikus teljesítményt nyújtva megtanulták a szöveget, és szinte próbák nélkül vettük fel a videókat a következő héten. Nagy öröm volt, hogy mindhárom csapat készülhetett a középdöntőre a videók alapján.

Innen fantasztikus csodák sorozata kezdődött. Az első alkalom az Operettben felejthetetlen élmény volt. Találkoztunk a mentorainkkal, akik rendkívüli emberek. Az a szeretet és türelem, ahogy hozzánk viszonyultak elmondhatatlan.

Az egész folyamatot követte a média. Fotóztak, interjúztak, videóztak bennünket. A középdöntő után a TV-ben a Kispesti Gábor Áron Iskola diákjairól beszéltek. A rádióban, az interneten, újságokban néztük vissza az eseményeket.

Amikor a 6.c a döntőbe is bejutott, minden addigi képzeletünket felülmúló élmények sorozata kezdődött. Az igazi színpad, a jelmezek, a technika, a fények, a zene, a közönség, a zsűri, a versenytársaink. Mindenki annyira boldog volt! A csapatok egymásnak drukkoltak. Itt tényleg mindenki nyertes volt! Azok az osztályok is, akik a középdöntőig jutottak! Nagyon büszke vagyok minden diákomra, aki kitartott, és helyt állt ebben a különleges versenyben. Annyi jó szót, elismerést kaptunk, ami egy életre szóló útravaló.

Mindezeket megkoronázta, hogy iskolánk diákja, Németi Vilmos lett a kiválasztott! Ott lehettünk mellette, részese lehettünk az örömének! Ez igazi csapatmunka volt! Köszönöm mindenkinek!

Sarmasági Andrea

Korunk ifjú La Mancha lovagja, Németi Vilmos



A Budapesti Operettszínház *„Tiétek a színpad! Keressük napjaink La Mancha lovagját!”* című versenyén vettünk részt az egész 6. évfolyammal. Iskolánkban három csapat indult, ebből a döntőbe a mi osztályunk, a 6. c jutott be.

Először egy videófelvételt kellett készíteni, majd zsűri választott 4 csapatot, aki továbbjut a középdöntőbe, és egyet pedig a közönség. A felvétel előtt kb. 1 héttel tudtuk meg, hogy mikorra kell beküldeni a videót, ezért próbálni kevés időnk volt. Miután a felvétel elkészült, csak reménykedtük, hogy továbbjutunk.

Miután a videóval bejutottunk a versenybe, kaptunk egy mentort: Kalocsai Zsuzsát. Az első nap a színházban gyakorlással és próbákkal telt, mint ahogy az elkövetkező hetek az iskolában. A középdöntő november 14-én volt, előtte még volt egy főpróba. A zsűritől építő jellegű és jó kritikákat kaptunk: *„Arra szeretnék biztatni titeket, hogy bátrabban játsszatok!”* – mondta Szilágyi Enikő. Homonnay Zsolt is csatlakozott, hangsúlyozta, hogy egy nagyon színes előadást láttak, *„Külön tetszett Don Quijote és Sancho, illetve Aldonza közötti összhang”* – mondta, kiemelve a Don Quijotét. Nem mentünk haza üres kézzel, kaptunk egy tortát!

Sok gyakorlás után végre miénk volt a színpad december 12-én, a döntőben. Az előadásmódunk sokat fejlődött, a játékunk összezsugorodott, összeállt a darab. A kulisszák mögé is beláttunk, nagyon érdekes volt. Amikor várakoztunk, hogy felléphessünk, nagyon izgultunk. Az eredményhirdetésen különdíjazottak lettünk. A legjobb történetfeldolgozás díját kaptuk, amivel BKV villamos remíz látogatást nyertünk. A legvégén, amikor már mindenki azt hitte, hogy vége van a díjkiosztónak, Homonnay Zsolt megszólalt és azt mondta: *„Mint ahogy az a versenykiírásban is szólt, keressük korunk ifjú La Mancha lovagját, és ez: Németi Vilmos!”*. Amikor ezt meghallottam, nagyot dobbant a szívem, és rohantam, hogy átvegyem a díjat.

Ez egy pislákoló tüzet lobbantott fel bennem. Az eredmény még jobban tudatosította bennem, hogy egy régi álmomat valóra váltsam, színész legyek. Már kiskorom óta szeretek szerepelni, a középpontban lenni. El is indultam ezen az úton. Először egy KMO-s színjátszó táborban álltam színpadra, ami egyben félelmetes és izgalmas volt. Később beiratkoztam Csepelen egy színjátszó csoportba, de ez sajnos az energiaválság miatt nem folytatódott. Ez a verseny újra felkeltette az érdeklődésemet és a színjátszás iránti szeretetemet. Ezen az úton szeretnék tovább haladni.

Németi Vilmos (6.c)

*„To love, pure and chaste, from afar,
To try, when your arms are too weary,
To reach the unreachable stars!”*



A HŐSÖK KÖZTÜNK JÁRNAK

Végh Andor

A téli szünetben vetítették a televízióban a nagy visszhangot kapott Aranybulla c. 6 részes dokumentumfilmet, amely egy hamarosan mozikba kerülő nagyjátékfilm előzetesének is tekinthető. Ebben a filmben feltűnt a mi 3.a osztályos tanulónk, aki a gyermek IV. Béla szerepét játszotta.

Mikor kezdtél el színészkedéssel foglalkozni?

5 éve, a színészkedéssel foglalkozó szüleimnek köszönhetően részt vettem egy castingon, ahol kiválasztottak egy statisztaszerepre egy filmben. Ugyanebben a filmben a kisöcsém is szerepelt. Utána reklámokban szerepeltem, az autóreklámban való szerepet kimondottan élveztem.

Hogyan kerültél be az Aranybulla c. filmbe?

Kaptunk egy castingfelhívást egy királyos filmre még 2021 decemberében, amire elmentünk, de aztán sokáig semmi hír nem érkezett róla, nem is gondoltam, hogy beválasztottak. Aztán pár hónap múlva értesítettek, hogy megkaptam a szerepet.



Milyen élményeid voltak a forgatás közben?

A jáki templomban forgatták a koronázást, engem, mint a gyermek IV. Bélát ott koronáztak meg palástban, és nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz egy korona, a nyakam is megérezte a súlyát. Kellemetlen volt, amikor a filmbéli édesanyámat leszúrták, és menekülnöm kellett, mert itt vékony ruhában voltam, és eléggé fáztam. A színészek egyébként nagyon rendesek voltak, leginkább a gyerekszínészekkel barátkoztam össze. Az egyik jelenetben a mezőn kellett futkosni, és azért kellett megállítani a felvételt a rendezőnek, mert nekem futkározás közben lerepült a cipőm. Voltak egyébként olyan jelenetek is, amelyek majd csak a későbbi mozifilmekben lesznek láthatóak.

Téli szünet Erdélyben

Én a téli szünetet Erdélyben töltöttem, szóval azt lehet gondolni, hogy mesebeli fehér hó borított mindent karácsonykor. De sajnos nem, mivel nagyon enyhe volt az időjárás, így hó nem hullt, viszont eső az esett bőven, ezért minden csupa sár volt egy- két fagyosnak látszó tócsával.



Szenteste előtti napon érkeztünk meg az otthonunkba, ahol máris elkezdtünk készülödni, hogy méltóképpen ünnepelhessünk. Amíg anya a takarítással és a főzéssel volt elfoglalva, addig én és az öcsikém az anygalkának segítettünk karácsonyfát díszíteni, mert ott Ő hozza a gyerekeknek a fenyőfát. Ez boldogsággal töltött el, mert csak kevés szülői segítség kellett, s máris ünnepi pompába öltözött a nappali. Miután elkészült, és izgatottan vártuk az ajándékokat, apukánkkal énekelni mentünk a rokonokhoz. Ez ott szokás, gyerekként a szüleink is jártak, és meg kell mondjam, jó móka és szép emlék, sőt éjfélkor a templomi pásztorjáték és szentmise is igazán emlékezetes maradt számomra.

Több unokatesóm is hasonló korú, mint mi, ezért velük találkoztunk és játszottunk a legtöbbször. Amikor hozzánk jöttek látogatóba, sokat társasoztunk.

Csenge és Előd egy kiskutyát kapott karácsonyra, Szofi a neve. Nagyon aranyos és játékos, együtt többször is kimentünk a rétre sétáltatni őt, ahol nagyon-nagyon jókat mókáztunk. Volt ott egy nagyobb befagyott tócsa, amin annyit ugráltunk, hogy egyszer beszakadt, s a cipőnk csupa vizes és sáros lett.

Másik két unokatesónknak, Márknak és Milánnak van egy kis házikójuk az erdőn, ahová ellátogattunk. Képzeljétek el, a hatalmas fenyőfák között volt a házikó, amitől nem messze csobogott egy kis patak. Apáék raktak egy kis tüzet is, ott közösen sütögettünk nyárson szalonnát, s miután besötétedett gyönyörű csillagos lett az ég, meg fehér zúzmara borított mindent, mintha havas lett volna. Nagyon szép volt.

Többször voltunk jégkorongmérkőzésen, mert ott nagy a múltja, van is Gyergyószentmiklósnak saját csapata a GYHK, így aztán természetes, hogy a meccseken nekik szurkoltunk.

Többször is meglátogattam az ott élő nagyszüleimet, mert nemcsak kényeztetnek, de van egy pulijuk, Kíra, akit nagyon szeretek simogatni és tanítgatni. A szilvesztert is a nagyszüleimmal, szüleimmal, anya tesójával és kisfiával, Balázskával töltöttem, szóval eléggé családiásra sikerült, de az éjféli gyerekpezsgő meg egész finomra, amivel a kapuban a szomszédokkal koccintottunk.

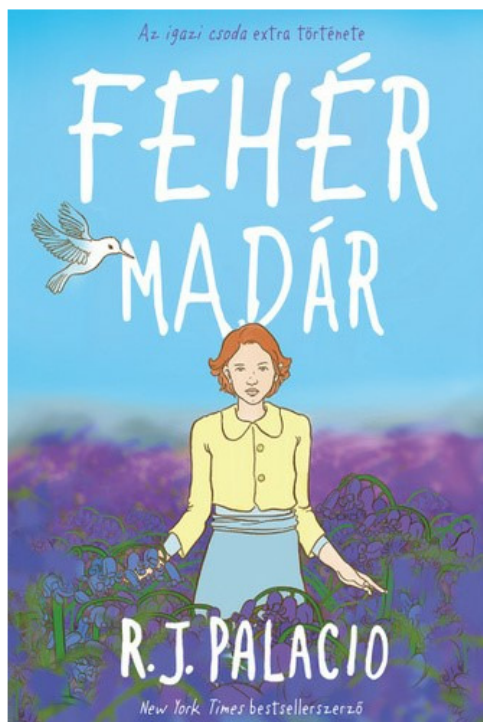
Azért, hogy kerek legyen a történet, amikor már visszafelé utaztunk Budapestre, nagy meglepetésünkre a Bucsín-tetőn a természet megajándékozott minket, csodás hótakaró lepett be mindent.

Meg is álltunk, és egy keveset hógolyóztunk, majd utaztunk tovább haza.

Csортán Anna Dorottya 7.a



A hónap könyve



R.J. Palacio: Fehér Madár

-„A szeretetnek és a kedvességnek mágneses ereje van...”

Ez a könyv kicsit eltér az eddig bemutatott könyvektől, de csak ajánlani tudom azoknak, akiket egy kicsit is érdekel, hogy milyen lehetett a II. világháború alatt élni.

Stílusa sem szokványos, ugyanis képregény fogadja a kíváncsi olvasót.

A Fehér madár egy nagymama történetét mondja el, aki unokájának mesél a gyermekkoráról, amikor zsidó kamasz lányként egy család bújtatta el őt a nácik által megszállt Franciaországban.

Bár a történet a háború alatt játszódik, mégsem komor, harcokkal teli, sokkal inkább a szeretet, a befogadás és az összetartás érzése jellemzi.

"A mostani sötét időkben végül is az ilyen apró szívbéli cselekedetek tartanak minket életben. Emlékeztetnek bennünket az emberségünkre."

Radák Sára 7.a

Az én sportom – Szigeti Raul, ökölvívás

Lassan egy éve, hogy az MTK Budapest egyesületénél űzöm ezt a küzdősportot, és nemsokára versenyezni is fogok. Ez egy nehéz, fizikai állóképességet, erőt, koncentrációt és tanulást igénylő sport. Az ökölvívásban nehéz technikák vannak ütések és mozdulatok terén is: egyenes ütések, horog ütések stb. Külön súlycsoportok vannak: pehelysúly, középsúly, nehézsúly. Korcsoportok: U12, serdülő (13-14 év), junior (15-16 év), ifjúsági (17 -18 év), felnőtt (18 év fölött).

Védőfelszerelések: fejkvédő és fogvédő.

A versenyzők korábban csak fejkvédőben léphettek a szorítóba, azonban a pekingi olimpia után megszűnt a fejkvédő kötelező használata. A fejkvédő egyénileg formára alakított, és a versenyzők felszerelésének részét képezi. A szorító sarka színétől függően piros vagy kék színű.

Fogvédő: a versenyzőknek fogvédő viselése kötelező. A fogvédő legyen formára alakított, és versenyen nem tartalmazhatja a piros szín árnyalatait.

Minden ökölvívó mérkőzés több menetből áll, ezek száma 3 és 15 között bárhol lehet, de leggyakrabban 12 menetes egy összecsapás. Hosszukat tekintve pedig jellemzően 3 percesek, de előfordul egyes versenyeken, hogy 2 perces menetek kerülnek megrendezésre. Ezt mindegyik



bajnokság maga határozza meg a versenyszabályzatában. A győztes személyének megállapítása a játékvezető által történik.

Kiütéses győzelem (KO). Ha egy ökölvívó lent van a földön, és tíz másodpercen belül nem folytatja a mérkőzést, ellenfelét győztesként hirdetik ki.

A mérkőzéseket szorítóban rendezik. A szorító négyzet alakú, amelyet négy, megfelelően a talajhoz rögzített oszlopon kifeszített kötél sor határol. A kötélsorok által határolt terület 4,90×4,90 m-nél kisebb, illetve 6,10×6,10 m-nél nagyobb nem lehet.

Szigeti Raul (7.a)



Ti mondtátok...

„Jézust felkeresztelték...” (keresztre feszítették helyett)

„A társadalom tőkésekből és közmunkásokból állt...” (bérmunkások helyett)

„A Rákosi-diktatúra jellemzője volt a válásellenesség...” (vallásellenesség helyett)



A hónap vicce

„Pistikét a suliról faggatja a szomszéd néni:

- És melyik a kedvenc tárgyad az iskolában?

- A csengő...”

(Galambos Anna 8.a)



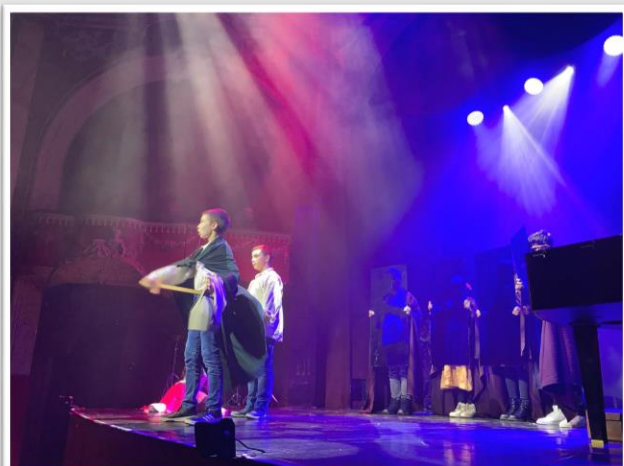
Xiao Yuhang















KARÁCSONYI MŰSOR

3. B OSZTÁLY



